

Carta Setmanal

del Comitè Central del POSI

Nº 955 - De el 04 a el 10 de setembre de 2023

COMPRA, LEE, DIFON

La Veritat nº 112

(març de 2023)

"X Congrés Mundial de la IV
Internacional, congrés obert.
La lluita contra la guerra i el
combat contra la guerra social"

11 setembre 2023

Per les reivindicacions, per l'Amnistia i la Llibertat!

Enmig del debat sobre la investidura, i en vigílies d'un nou 11 de setembre, la situació política interpel·la tot aquell que es reclami dels treballadors i els pobles a afirmar la vigència de les aspiracions democràtiques i socials del poble català, i convida igualment a reflexionar sobre quin és el millor camí per aconseguir-les.

L'ANC crida a manifestar-se per "proseguir amb la confrontació i l'embat" contra l'Estat, però interpel·lant només els catalans, i més exactament, els que es reclamen del mandat de l'1 d'octubre. Mandat que, entre altres coses, no és compartit en l'actualitat per la majoria dels catalans.

Cal partir de l'experiència: des de la sentència del Tribunal Constitucional que anul·lava parts de l'Estatut català votat pel parlament i les Corts, totes les mobilitzacions hagudes han mostrat sense cap dubte un poble en peu. Alhora, han quedat assenyalades les limitacions d'una mobilització que pretenia aconseguir els seus objectius, però donant l'esquena als treballadors i pobles d'Espanya, i esperant el socors de Brussel·les, dels governs europeus i de les institucions del capital financer. Com si aquestes estiguessin a favor del dret dels pobles! Institucions i governs, que dit sigui de pas, estan embarcats en una guerra criminal a les ordres de Biden. D'una guerra que sagna els pobles ucraïnès i rus, i que està destruint els pressupostos socials, la indústria, i els serveis públics de tots els països, en nom d'una boja carrera d'armaments.

Avui, després de la derrota electoral dels franquistes el 23 de juliol, i després que el Rei acudís al rescat del PP, oferint-li la possibilitat d'organitzar qualsevol tipus de maniobra per impedir que s'expressi la voluntat de la majoria social, és més necessari que mai aixecar una veritable aliança de treballadors i pobles, únic mur, i el que ofereix més garanties, per frenar la dreta, sigui quina sigui la seva versió. Aliança que més enllà de les combinacions i/o interessos electorals, plantegi les reivindicacions democràtiques i socials, l'amnistia en primer lloc.

Davant una constitució antidemocràtica

És un fet i els portaveus de la Monarquia ho repeteixen. Fa uns dies el diari ABC deia que "l'amnistia és incompatible amb la constitució del 78". No és per casualitat que el Rei, amb els poders que li dona la Constitució (article 99) fa tot el possible perquè es constitueixi un govern de franquistes. L'amnistia, com ja va ocórrer el 1975-77, s'ha convertit en una reivindicació democràtica elemental. No és que els "nacionalistes" tinguin ara -per la conjuntura política- la clau de la governabilitat d'Espanya: és que no hi ha cap possibilitat d'avançar en drets i llibertats, no es pot parar a la dreta, a totes les dretes, sense el concurs de tots els treballadors i pobles d'Espanya. I molt menys, en contra de les seves aspiracions.

Aquest 11 de setembre ha de ser un crit per l'amnistia i pel dret a decidir.

Però alhora ha de ser una crida a tots els pobles d'Espanya, a tots els treballadors, per lluitar junts contra l'enemic comú: la Monarquia de les institucions heretades del franquisme (judicatura, alt comandament de l'exèrcit, aparell repressiu) i del capital financer.

En una situació en què la pèrdua del poder adquisitiu dels salaris és creixent, així com la precarització laboral, malgrat la reforma parcial de Yolanda Diaz, i en la qual el sistema públic de pensions segueix amenaçat i les lleis repressives com la llei mordassa segueix en peu. Conjuminar les reivindicacions dels pobles, com el català i les reivindicacions socials i econòmiques de la majoria social és una necessitat peremptòria.

Reprement la tradició de la lluita antifranquista, de les mobilitzacions dels darrers anys, en particular dels milers i milers que van marxar sobre Barcelona el 19 d'octubre de 2019 contra la sentència a nou dirigents catalans, aquest 11 de setembre ha de donar continuïtat a aquestes exigències.

Les espases segueixen en alt

Res està decidit. La incertesa política crida no només a estar alerta sinó a tensar les forces per aprofundir la derrota dels franquistes. Seria impensable que no hi hagués un acord per a una llei d'amnistia. Però res està assegurat, perquè sectors de l'aparell heretat del franquisme s'hi oposen fermament. Només la mobilització dels treballadors i pobles pot

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web:: <http://www.posicuarta.org>

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Teléfono: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta

escampar el camí.

Tanmateix, les reivindicacions no es re-
dueixen només a l'amnistia o al dret a de-
cidir. Defensar l'ensenyament i la sanitat,
les pensions, els salaris, contra la carestia
de la vida, forma part inseparable del com-
bat pels drets democràtics. I encara que
s'oculti i no se'n parli, cal trencar amb el
"consens" al voltant de la guerra i les des-

peses militars que comporta. Més que mai,
la consigna "Pressupostos militars per a
escoles i hospitals" s'erigeix en l'única res-
posta a la política bel·licista que se'ns vol
imposar.

Tot partit o organització que digui de-
fensar els drets de la majoria social no pot
seguir la política de guerra imposada per
Biden i els seus interessos que no tenen res

a veure amb els interessos dels pobles.

La lluita a Catalunya per l'amnistia i
l'autodeterminació apunta indiscutiblement
al cor de la Monarquia hereva de Franco, i
exigeix, per ser victoriosa, dirigir-se i teixir
llaços d'unitat amb els treballadors i la res-
ta de pobles de l'Estat. Per marxar junts per
la República, per la UNION LLIURE DE
REPUBLICUES SOBIRANES.

Ha mort un camarada, ha mort un amic.

Mil records, mil vivències comunes acudeixen en tropel rememorant un camarada i un amic.

Mateo, per a tots nosaltres «el Canari», ens ha deixat. I ha mort com ha viscut, serè, sencer, sense una queixa.

No puc oblidar quan, expulsats de la LCR, per continuar sent internacionalistes ingressem al POSI l'abril de 1980. Quantes lluites
comunes, quantes alegries i algunes penes.

Perquè Mateo davant de tot estimava la vida, tot el que ella ens pot donar de maravel·lós. És per això que era un revolucionari, un obrer,
un internacionalista.

Des de ben jove va treballar en la construcció com a pintor, desenes d'anys de dur treball. Coneguerem junts el que va significar la
Transició, aquesta trituradora de militants abnegats que volien convertir la mort de Franco en la victòria de la revolució, en la proclamació
de la República amb els drets dels pobles, com els del poble de Catalunya, causa que ell, originari d'Andalusia, va abraçar amb la com-
prensió que és la classe obrera la que pot determinar l'alliberament dels pobles. Mateo era un autodidacta, devorador de llibres, buscant
sempre els arguments per al combat. Fins a l'últim moment va participar en les mobilitzacions de les plataformes de pensionistes.

Alhora, Mateo tenia més passions. Potser menys coneguda: el "cante jondo", a ell li dec el meu gust per aquest art. I era difícil fer-li
cantar, de vegades ho vam aconseguir amb la família i els camarades.

A Mateo tothom l'apreciava, era difícil no fer-ho, per la seva generositat, la seva disponibilitat, la seva honradesa... és per això que
avui molts no només estem tristos, sinó que sabem que a partir d'ara ens trobem a faltar alguna cosa, algú tan proper, tan noble.

Ha mort acompanyat fins a l'últim moment pels seus camarades més propers, als quals vull agrair el seu esforç i retre homenatge, així
com a la seva companya i camarada Maria Ángeles.

Avui es prepara el pròxim Congrés de la Quarta internacional. Mateo sempre em preguntava per això, en la seva memòria també farem
que sigui un èxit, per avançar en la conformació de l'instrument per ajudar a alliberar la humanitat de les guerres, de l'opressió i l'explo-
tació.

La seva memòria hi serà sempre present.

Que la terra et sigui lleu, Canario!

Ángel Tubau 3 de septiembre de 2023

Els nostres compromisos...

2024: luchar por la República, luchar por la paz y la fraternidad entre los pueblos

Desde finales de 2023 se ha desarrollado un proceso de reflexión y debate que ha llevado a la conclusión de que la única salida a la crisis actual es la República. Este proceso ha sido el resultado de un trabajo conjunto de los diferentes sectores de la izquierda revolucionaria, que han coincidido en que la única salida a la crisis actual es la República. Este proceso ha sido el resultado de un trabajo conjunto de los diferentes sectores de la izquierda revolucionaria, que han coincidido en que la única salida a la crisis actual es la República.

Este proceso ha sido el resultado de un trabajo conjunto de los diferentes sectores de la izquierda revolucionaria, que han coincidido en que la única salida a la crisis actual es la República. Este proceso ha sido el resultado de un trabajo conjunto de los diferentes sectores de la izquierda revolucionaria, que han coincidido en que la única salida a la crisis actual es la República.

Este proceso ha sido el resultado de un trabajo conjunto de los diferentes sectores de la izquierda revolucionaria, que han coincidido en que la única salida a la crisis actual es la República. Este proceso ha sido el resultado de un trabajo conjunto de los diferentes sectores de la izquierda revolucionaria, que han coincidido en que la única salida a la crisis actual es la República.